

Příběh Jirky. O milosti silnější než temnota

Tomáš Vrbata

18. 1. 2026

Jednou, při jedné z akcí Stop genocidě, seděl opodál na lavičce starší muž s holí. Když jsem ho oslovil, sedl k němu a on začal vyprávět příběh. Nezačal vysvětlováním. Začal svědectvím.

Vyprávěl o době, kdy bylo možné vstupovat do věznic a sloužit tam – nejen jako duchovní, ale i jako laici. Spolu s dalšími tam sloužil jednomu muži jménem Jirka. Muži, jehož jméno je v této zemi dobře známé. Muži, který se stal symbolem temnoty jedné doby.

Byl to Jirka, který krátce před spartakiádou zavraždil několik žen. Jeho minulost nelze omluvit ani zlehčit. A přesto – právě za zdmi věznic se odehrál zlom, který žádný člověk nedokáže způsobit sám.

Ten starý muž byl u toho, když se Jirka poprvé osobně setkal s Ježíšem Kristem. Ne s náboženstvím. Ne s lidským systémem. S živým Kristem. Byl svědkem chvíle, kdy se srdce, dlouho sevřené temnotou, sklonilo před Bohem.

„Je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu nové.“ (2. Korintským 5,17)
Byl u toho, když byl Jirka pokřtěn vodou i Duchem svatým. Ne jako formální obřad, ale jako skutečné vydání života Kristu.

O tom, jak Jirka žije dnes, to s jistotou nevíme. Nevíme, kde je, co dělá, ani jaký je jeho současný život. Ale známe Krista. A známe Jeho dílo.

„Podle jejich ovoce je poznáte.“ (Matouš 7,16)

A proto naše naděje nestojí na informacích, ale na Kristu. Ne na lidském úsudku, ale na Boží věrnosti.

„Ten, kdo začal dobré dílo, dovede je až do dne Krista Ježíše.“ (Filipským 1,6)

To není omluva zla. To není popření bolesti obětí. To je svědectví o tom, že Kristova milost sahá i tam, kam bychom ji my nikdy nepustili.

„Nepřišel jsem povolát spravedlivé, ale hříšníky k pokání.“ (Lukáš 5,32)

Ten starý muž odešel.

Příběh zůstal.

A zůstal jako tiché, ale pevné svědectví o tom, že kříž stojí i nad nejtemnějšími kapitolami lidského života.

Publikováno: [Tomáš Dita Vrbatovi](#)